

Spusa românească utilizată ca titlu pentru acest text, sintetizează uimitor de exact starea de lucruri de pe meleagurile noastre: Dumnezeu le-a dat românilor cu ambele Lui mâini, ca ei să poată risipi cu nenumărate mâini, adică prin hoție, nemuncă, indolență și nepricepere!

Le-a dat o țară plină ochi cu avantaje absolute și relative (sol mănăs și rezerve inepuizabile de ape – circa 30% din rezervele de ape minerale și termale ale Europei, relief blând și uriașe bogății ale subsolului, istorie multimilenară și arta de-a transforma umilința răbdării în fatalitatea resemnării), dar i-a potcovit și cu neputința de a-și folosi mintea atunci când trebuie („Dă, Doamne, mintea românului de pe urmă”, cer ei ca iarăși și iarăși s-o facă de oaie), încât te întrebi dacă nu era mai bine pentru prezentul, viitorul și o bună parte din trecutul lor ca, aidoma japonezilor, să-și afirme statornicia într-o țară cu mult mai puțin ospitalieră și generoasă ca România.

Cu certitudine că alta ar fi fost atunci starea sufletească a grosului populației, după cum tot alta ar fi fost filosofia românului despre viață și atitudinea lui față de muncă, știut fiind faptul că lumea exterioară omului nu este altceva decât extrapolarea lumii lui interioare, iar mahalalele orașelor o necesară exteriorizare a mahalalelor sale lăuntrice.

Dar iarăși spun că dacă toate ar merge la noi ca pe roate, adică așa cum se preconizează în programele electorale și se dorește în statisticile noastre contrafăcute (I. Kant vorbea de trei mari tipuri de minciuni – mari, mici și statistici), atunci nici România n-ar mai fi țara paradoxurilor triumfătoare și nici românii n-ar mai fi ei înșiși prin impresionantul talent de-a face haz de necaz (persoane autorizate susțin că am fi campioni mondiali la bancuri!), prin destoinicia de a-și consuma timpul și energia în inepuizabile dezbateri politice și prin surprinzătoarea știință mioritică de-a supraviețui, în pofida politicilor antinaționale ale tuturor cârmuitorilor postdecembriști. Locul codaș pe care-l ocupă România între țările din Uniunea Europeană la nivelul de trai reflectat prin venitul pe cap de locuitor, consider că reprezintă cea mai elocventă dovadă în acest sens...

Scris de George Petrovai
Vineri, 07 August 2015 20:12 -

Cauzele actualei stări de lucrări din România nu-s de azi sau de ieri, ci – așa cum ne înștiințează îndreptățitul dezgust al lui Octavian Goga și degetul acuzator al lui Mircea Eliade îndreptat spre *piloții orbi* de la acea vreme – ele trebuie căutate în marea corupție și în jocurile de culise ale politicianilor din perioada interbelică, din care, concluzionează Eliade, a rezultat cu necesitate grozăvia națională numită de el „pierderea instinctului statal”.

Firește că în cei 45 de ani, bolșevismul a pus cu nădejde umărul la avariarea fundamentelor românismului, îndeosebi prin două dintre cele mai ticăloase componente ale politicii sale interne: sterilizarea și uniformizarea moral-intelectuală a tuturor locuitorilor, respectiv atrocele proces de făurire a omului nou, mai exact a lui *homo sovieticus*, în majoritatea cazurilor o plăsmuire hoată, leneșă, lașă și fără caracter, în schimb plină ochi de jalnicul orgoliu al mâncărilor de salam cu soia (nemodificată genetic pe-atunci), prin urmare un vrednic de milă hibrid al atotputernicei ideologii concentraționare, cu mult mai izbutit pe direcția monstruosului ca omul fără însușiri al scriitorului austriac Robert Musil.

Firește că România într-atât de diluată și derutată în plan moral-spiritual, nu doar că a fost o pradă ușoară pentru tâlharii postdecembriști, care la iuțeală au umplut vidul de putere de după asasinarea cuplului Ceaușescu cu puterea lor de trădători, impostori și răufăcători grupați în jurul lui Ion Ilieșcu, dar – prin toate măsurile pseudodemocratice întreprinse în dauna viitorului acestui stat și a acestui popor – ei au avut nevoie doar de un sfert de veac pentru a desăvârși opera politrucilor înainte-mergători: țara pusă pe butuci, milioane de români înstrăinați și alte multe milioane reduse la tăcere după ce au fost aduse la sapă de lemn.

Autor: George Petrovai

6 august 2015

Sighetu-Marmatiei